

कथं कुर्यात्तथैव इत्यावर्तते ॥ २ ॥ लोकांकां मान् विरजाः आसक्तिहीनः चरेयं उपलभेयं तेषां सर्वेषु लोकेषु कामचारो भवतीति श्रुतिप्रसिद्धसर्वकामभाक्कल्पलोकं नोपायेन प्रामुष्यादित्यर्थः ॥ ३ ॥ ४ ॥ ब्रह्म
सगुणहार्दिकाशाख्यं यथा प्रदेशं भेदमनतिक्रान्तं अचिरादिमार्गेण लभ्यमित्यर्थः निर्गुणविदो न तस्य प्राणा उक्ता मतीति गतिनिषेधात् स्वाध्यायः प्रणवजपः देवलोकस्य पारंकार्यं ब्रह्मलोकं ॥ ५ ॥ एनमेव
स्तौति द्वाभ्यां तत्रेति ॥ ६ ॥ ७ ॥ देवलोकस्य पारस्तावत्दूरे स्तु स एव तु कथं प्राप्य तदित्यत आह परमित्यादिना अनङ्गुहं अनङ्गुहं शक्यं बलीवर्दं ॥ ८ ॥ धेनुदोग्धीनां ॥ ९ ॥ उत्तरीयैः पश्चा

तादृश्य उवाच किंतु श्रेयः पुरुषस्येह भद्रं कथं कुर्वन्नच्यवते स्वधर्मान् ॥ आचक्ष्वमे चारुसर्वाङ्गिकुर्यात्त्वया शिशो नच्यवेयं स्वधर्मान् ॥ २ ॥ कथं वाग्निं जुहुयां पू
जयेवाकस्मिन्काले केन धर्मान्न श्येत् ॥ एतत्सर्वं सुभगे प्रब्रवीहि यथा लोकांस्त्रिरजाः संचरेयं ॥ ३ ॥ मार्कण्डेय उवाच एवं पृष्ट्वा प्रीतियुक्तेन तेन शुश्रूषमी
क्ष्योत्तमबुद्धियुक्तं ॥ तादृशं विप्रं धर्मयुक्तं हितं च सरस्वती वाक्यमिदं बभाषे ॥ ४ ॥ सरस्वत्युवाच यो ब्रह्मजानाति यथा प्रदेशं स्वाध्यायनित्यः शुचिरप्रमत्तः ॥
स वै पारं देवलोकस्य गता सहामरैः प्राप्नुयात्प्रीतियोगं ॥ ५ ॥ तत्र स्मरम्या विपुला विशोकाः सुपुष्पिताः पुष्करिण्यः सुपुण्याः ॥ अकर्दमा मीनवत्यः सुतीर्थी हिर
ण्यमयैरावृताः पुंडरीकैः ॥ ६ ॥ तासां तीरेष्वा स ते पुण्यभाजो महीयमानाः पृथगप्सरोग्भिः ॥ सुपुण्यगंधाभिरलंकृताभिर्हिरण्यवर्णाभिरतीवहृष्टाः ॥ ७ ॥ परं लोकं
गोप्रदास्त्वानुवर्तिदत्त्वानङ्गुहं सूर्यलोकं व्रजंति ॥ वासोदत्त्वा चांद्रमसं तु लोकं दत्त्वा हिरण्यममरत्वमेति ॥ ८ ॥ धेनुदत्त्वा सुप्रभां सुप्रदोहां कल्याणवत्सामपलायि
नीं च ॥ यावन्तिरोमाणि भवन्ति तस्यास्तावद्वर्षण्या स ते देवलोकं ॥ ९ ॥ अनङ्गुहं सुव्रतं यो ददाति हलस्य वोढारमनंतवीर्यं ॥ धुरंधरं बलवंतं युवानं प्राप्नोति लोका
न् दश धेनुदस्य ॥ १० ॥ ददाति यो वै कपिलां स चैलां कांस्योपदोहां द्रविणैरुत्तरीयैः ॥ तैस्तैर्गुणैः कामदुहाथ भूत्वानरं प्रदातारमुपैतिसागौः ॥ ११ ॥ यावन्तिरोमा
णि भवन्ति धेन्वास्तावत्फलं भवति गोप्रदाने ॥ पुत्रांश्च पौत्रांश्च कुलं च सर्वमासमन्तारयते परत्र ॥ १२ ॥ सदक्षिणां कांचनचारुशृंगीकांस्योपदोहां द्रविणैरुत्त
रीयैः ॥ धेनुं तिलानां ददतो द्विजाय लोकावसूनां सुलभा भवन्ति ॥ १३ ॥ स्वकर्मभिर्दानवसं निरुद्धे तीव्रांधकारे नरके संपतंतं ॥ महार्णवे नौरिव वातयुक्ता दानं गवां
तारयते परत्र ॥ १४ ॥ यो ब्राह्मदेयां तु ददाति कन्यां भूमिप्रदानं च करोति विप्रे ॥ ददाति दानं विधिना च यश्च स लोकमाप्नोति पुरंदरस्य ॥ १५ ॥

द्रवैर्दक्षिणादिभिर्द्रव्यैः साहितां ॥ ११ ॥ १२ ॥ तिलधेनुदानं कठिप्रसिद्धा ॥ १३ ॥ दानवैः कामक्रोधादिभिः सं निरुद्धे व्यामेतीव्रांधकारे अंधेतमसिद्धे गतिनिषेधात् तारयत्येव गतिविधानाशयति ॥ १४ ॥ ब्राह्म
देयां ब्राह्मेण अलंकृत्य कन्यामुदकपूर्वाद्येषां ब्राह्मो विबाहइति गृहसोक्तेन विधिना देयां ॥ १५ ॥